

Jesu Billede.

Digt af N. Munch.
(Fortf.)

Tro Klenodiet hun vogter,
Kendes derpaa nu af alle,
Som paa Jesu Lære tro.
Hj Salome mer hun nævnes,
Efter Jesu sande Billed'
Kaldes hun Veronica*.)

Det er nu til hendes Volig,
Til Veronicas, vi komme.
Glem hvert Fjed, som hid du vandred!
Køb ej Huset Sted for nogen,
Ei de fremme Jesu Bønner
Kaa for Raadet end sig dølgje,
For de grumme Forfølgere,
Som endnu forfølge dem."

Saa den able Portia talte
Sagtelig til Slaven Josef,
Som hvert Ord indbrag begærlig.
Nu de standfæd ved en gammel
Sølvbrændt Havemur, bag hvilkken
Kant en ensom Palme løstod
Op sin brede grønne Blide
Kod den rene, dobbelte Himmel.
Portia lod Josef bante
Kaa en halvskjult Dør i Muren.
Inden for en Stemme spurgte:
"Hvor er det?" — "Kun Jesu Bønner"
Svarede Portia. Nu aabned'
Døren sig paa lette Hængsler
Og de traadte ind i Haven
Hvortil Huset, hvor hun boede,
Kant, som ejed' Jesu Billed',
Kaldtes nu Veronica.

Kærlighedsmaaltidet.

Et fjerdes gennem Haven til en liden
Forsølden Bygning, tæt ved Stadens Mur.
Dens Væg, dens flade Tag var sort af Tiden,
Men skjult af Vindløvs yppige Natur.
Men dækket Gang dem førte lidt til Siden —
Saa stod de i den fremste Entes Dør:
En rummelig, en lyslig-buntet Stue.

En Kofte faldt en Straale ned af Solen
Paa Huset's Gjerinde, som hun sad
Med Vin og Haanden siddig der paa Stolen
Og spandt og spandt, mens Læben stille bad.
Elsk datted' hendes Hoved, fort var Kjolen,
Men hendes Ansigt var saa lille glad —
Elsk ej mer ung, saa dog en Styngheds Tone
Eud bredet om den ventlige Matrone.

Hun er ej ene. Nogle Mand og Kvinder
Hils skjult i Skyggen sidde rundt om Væg.
Men i det paa Gulvet staaende befinder
En Mand sig, ung endnu, og uden Stæg.
Hans brune Haar om Skuldrene nedrinder,
Hans lysblaa Kjortel falder rigt i Læg,
En Klod af Kærlighed fra klare Øje
Ustraaler, som en Afglans fra det høje.

Det er Jo han er, Kærlighedens Lærer,
Discipelen, hvem Herren elsked' saa!
Om Hertens Liv han netop Vidne bærer,
Og Jesu Død fra ham til Kredsen gaa;
Hj Talens Fylde der hv. Sjæl sig nærer,
Og hvert et Ord lytter hungrikt paa —
De, som indtræde, standse ogsaa stille
Og glemme alt for denne Ordets Rilde.

Nu har han endt. Veronica sig rejser
Og tager mod de toende: omsorgsfuld.
Hj Komerinde nu blandt alle knejser,
Ea Raaben mer ej skjuler Pandens Guld —
Hun bringer Budet fra den ygge Rejser
Og beider, at Veronica vil huld
Med Jesu Billed' nu til Roma fare,
For der dets Undermagt at aabenbare.

Veronica m d Bøden hører dette,
Hun vil saa nædig fra sin Kreds, sin Fred!
Men kelder ej hun vil til andre sætte
En Stat, hun vogter her i Kærlighed.
Og dog hun spørger sig, om vel med Rette
Hun sænker Statten til et enkelt Sted?
Hvis Verdens Herter kunde læges, vundes
Med Jesu Billed', burde her det bindes?

Med Barne ta'ler Portia for Sagen,
Hil selve ledige hende til sit Land —
Og Slaven Josef lægger klart i Dagen
Tidens Fortæning og hans Vængselsbrand.
Veronica kan end ej dæmp. Klagen,
Hun frugter Rejsten over store Van,
Denstiller dog det hele til Johannes —
Hj kam alene skal det Spørgsmaal sandes.

Hoskel, n, som hidtil lytted' stille:
Til deres Tale, mælr. r nu de Ord:
"Kom lære Jesu Bønner! — Lad os alle
Nu sætte os til Kærlighedens Vord.
Klar sech vi hav. nndt, hvd Livets Rilde
Os bvd, fra sidste V. n her paa Jord,
Saa vil vi bede, og han vil os høre —
Da skal det gives os, hvad vi har gøte."

Hvortil glemmer nu sin Sorg. Med Yrde
Paa hvinden Dag hun lætt. r. N. d. ser frem,
Og Kærlighedens Maaltid de begynde
Til Hertens Minde, som han lærte dem.
Hans Bids med sjomane Sange de fo. n. y. de,
De sjøler sig som i en Faders Hjem.
Johannes bærer V. s. et, vætter Vina,
Ea a. s. ren god., for han gik til Pinen.

* vera icon: s. sande Billed, Kallun.

Da nu med Gaberne de møtted vare
Og styrtede i Tro, Johannes Rod
Og løstod Kallen højt, den gylden Klare,
Med Pagtens Vin, med Jesu sande Vord,
Og bad: "O, Herre, du nu aabenbare
Din Hensigt med det Tegn, du efterlod!
Stal vi det i vor lille Kreds bevare?
Stal vi til Hørdningland det lade fare?
Vi vide vel, du er blandt os til Stede,
Selv om dit Ansigt vi ej kude saa —
Dog vil det smerte os, dog maa vi græde
Om hint dit Billed' vi bortfende maa.
Men er det saa din Billie — o, vi bede —
Saa vis dig for os, som vi sidst dig saa —
Da se vi, at dit Billed' vi beholdre
Om og det andet gaar til Romas Volde!"
Knap er det sagt, før de n. de Ord paakalde,
Staar midt iblandt dem, i sit kendte Strud!
Med himmelsk Smil, mens de paa Knae nu faldre
Han sine stungne Hænder breder ud.
Velsignelsen: "Fred, fred med eder alle!" —
Han giver dem, som Menneche og Gud.
De drille aiter ind hin elste Stemme —
O, den livsalige, de aldrig glemme!
Men, som de aiter hørte deres Øje —
Da er han borte. — Kun et Rosenstær
Som Morgentøden over Labors Øje,
End følger Krummet, viser, han var her.
Nu vide de hans Billie da, og søje
Sig glade i den. Til hin Komersærd
Veronica sig frejdig nu bereder,
Hun gaar jo i h a n s Ravn til fjerne Steder.

Stille Fart.

Over Middelhavets milde Bølger,
Klare dyblaa, lig en ombendt Himmel,
Gled et Stib for stadigt gode Vinde
Fra Judæas Kyst og til Italiens.
Det var som en indre Magt det førte,
Stille gled det, ingen Storm det rørte,
Kun en ventlig Luftning foldte Sejlet.
Og dog soulmed' dette bredt og mægtigt
Væsende, som Svaneens hvide Vingje,
Førte Stibet som i Flugt hen over
De let kulede og blanke Bøder.
Verlehidit stod Slummet højt om Stavnens,
Blev til Juntle-ld, naar Ratten bredte
Ild sin dunkle, stjernesatte Raabe.

Hver Gang Solen atter dejlig hæved'
Op sit friske Blik af Morgenhavel,
Saa den ventlig paa den skønne Saakte,
Som for fulde Sejl gled frem mod Vesten.
Ei den sluttet' inde Guds Søns Billed'
Båret af Veronica, den fromme,
Til den lyge Verdensherter's Fælsje.

Se! — der sidder hun, den milde Kvinde,
Stille, ydmu., hjst paa Agerdækket,
Underkastet tro af Slaven Josef
I at vaage over Helligdommen,
Som i Strin af Gødertra bevarer.
Portia den able Komerinde,
Siddet hos dem, haabfuld og dog sorgfuld,

Ei hun ser i Forskningen Pilatus
Sidde mærl i Frygt og Gublen sænket,
Vel ej bunden, men dog strengt bevoget.
Han, den ulyskkelige, som fiedte
Nu maa sølje med sit Officers Billed'
Kæd, som Stjagen følger efter Lyset.
O, hvor ofte sætted' han at Stibet
Maatte synke ned i dybdst Nigrund,
Ejule ham og al hans Angst i Glemmel,
Eder at en Storm oprste vilde

Dette blante Hav, og laste Stibet
Mod en ensom, mod en fremmed Strandsbred,
Hvor end ingen til hans Bøde kendte,
Hvor ej Straffin, ej Tibr har ventet'!

Men, kun i hans Indre Stormen
Kafed' vidst, kun der sig Dødet aabned'.
Habet blev saa blankt og klart som Himlen,
Stibet for saa suglelet derover,
At det ille vared' mange Dage
Før de sjned' Natiums blide Ryster
Staa i skønne Linier over Havet,
Før de stued' i staa, det stolte
Romas Havn, med sin: Marmortaarne
Lyse dem med Sikkerhed til Maalet.

I Kejserborgen.

Liberius, den Verdens Herre,
Saa sig end i Palatium.
Han Dag for Dag var b eden værre,
Hans Pine fieds: mere grim.
Han havde ventet Nætter, Dage,
Til Timen blev ham høert Sekund, —
Ead intet Budskab kom tilbage
Fra Judæas Palmelund.

Var Frelsstibet garet under? —
Var Sagnet om hin Læge Tant?
Hvad, om hin Slave de te Under
Kun for at slipp. vord opfandit? —
Saa Tvivlens Dæmning ofte fristed'
Ham i de lange Nætters Dyb,
Man aldrig dog den ganste vristed'
Ham Haabet af det pinte Vryst.

Ei Troens Kraft i Svarens Stemme
Saa underligt ham havde rørt:
Han kunde aldrig mere glemme
Hin Læges Ravn, før aldrig høert.
Det samt med Stillehed i hans Hjerte,
Det unækbare Jesu Naam,
Og dunkelt, mod al Livid, at Smerte,
Han aned' deri Frelsens Naam.

En Sommerdag i lige Tanter,
Kaa paa sin Løjsbøst Rom's Tyrann. —
Da høertes Larm — nu Bagten banker
Og melder højt: "Volutian!"
Op vidt: Kejseren nu fare,
Men samt med Jamren atter ned.
Til sin Legat han kunde nu bare
Fremstamme fragt: "Er Lægen med?"

Da nu Volutian fortalte
Om Lægens mædterfulde Død.
Hans Sorg og Bæde næsten koolte —
Pilatus straks han dræbes hvd.

"Vent endnu lidt — o Imperator,
Før du din Harmes slønger ud" —
Saa meled' atter den Senator:
"Jeg har dog med et Haabets Bud!"

Og for Tiber han nu fremstillede
Hvorlunde de dog havde bragt
Fra Østerland hin Læges Billed'
Der skulde eje al hans Magt.

"Brød dette, Herre", saa han endte —
"Og hvis du bliver karst derved —
Glem ej, Pilati Hustru vendte
Først vore Blik mod Tegnets Sted.

Lad hendes Mand da Staa sig finde!
Han er en Rom's Patricier dog.
Men drag dig frem for alt til Minde:
Mig var det, som hint Tegn medtog."

"Hvor har du Tegen? — Lad mig se det!" —
Tiber i Fæberhøst nu hvd.
"Der klemmer Gjerdinden med det" —
Saa den Senators Svar da led.

Og se, af Slaven Josef ledet,
Veronica indtraadte nu.
Hun var paa denne Stund beredet —
Dog bæved' hun i hynlig Gru.

Da hun den lyge Rejser flued'
Paa Burpurtejet ligge fald,
Som Dødding, — kun hans Øjne flued'
Og viste, der var Liv og Sjæl.

Hans Slaver rejste ham med Nøje.
"Du tom dog, I jef", flunne' han —
"Men hvor er Lægen vil, den høje,
Som skulde frelse mig paa Stand?" —

"O, han er død min høje Herre!
Og dog han lever, er med os! —
Ejnu siden du er bleven værre,
Han dig helbreder, Død til Trods!"

Men du maa tro, at han har villet
Sig frelse, som den hele Jord —
Saa vil der strømme fra hans Billed'
En Kraft til dig, som fra hans Død."

Saa talte til sin Herre Slaven,
Hun var jo fri nu — ej Tiber.
Men denne bad: "O, vis mig Haven —
Dag tror, at Frelsens er mig nærl!"

Veronica frembar hin Ritte
Hj Gødertra fra Libanon.
Mens hendes Sjæl den Herre prikte,
Som sprangte all: Dødens Vaand.

Hi Frygt nu veg. Af Troen fredet,
Hun traadte nær til Kejseren —
Dog ud af Aften Vindesklædet
Og holdt det for hans Ansigt hen.

Helbredelsen.

Ja, han flued' Jesu Billed',
Tro paa Klædet der fremstille!
Fra den hvide Pande trilled'
Blodbaed under Tornetrans.
Iste tunde han sig høje
Bort fra dette Billed's Øje,
Som med Blik, saa milde, høje,
Saa paa ham i Zaareglans.

Hvad fra disse dybe Blikke
Kunde Gæster nu indbrille,
Læger før han ejed' ille —
Nu i Strømmer frem de brød!
Aldrig før han bede lærte,
Nu han højed' holte Hjerte,
Vad om Vindring i sin Smerte,
Vad til ham, som selv led Død!

Frem han nu sit Hoved førte,
Saa hans lære Læber røgte
Med et Kus, som Engle høerte,
Brandende ved Klædets Mand.
Og i samme Nu bortsmelled'
Smertterne, som nys ham ælted'
Og en Gentnerdøgt blev væltet
Fra hans pinte: Vryst paa Stæd.

Eddi, som efter Vad, han fulled'
Kjøling Fæberheden sluttet',
Hver hans Wunde mistet sig luffet';
Kraft som aiter til hans Ven.
Vet, som Vinden hæv. r. Sejlet,
Sprang han op — til Sølvberjelet —
Kunde Troen hvd: fejlet?
Rej! — han saa sig — han var ren!

Han var ren — han var helbredet!
Alle maatte tro og se det,
Alle samt i Knae nu ved det
Store Under, samt i Vøn.
Selv Tiber paa Knae maa dale —
Første Gang i Kejsersale
Lø der Vøn og Taktetale
Til Marias ringe Søn.

Kejsereis Tak.

I Kejserborgen blev nu Klæde,
Etor Lindren nu i hele Rom.
Tiber var atter karst til Stede,
Drog med al Pragt i Staden om.

Til Føllet gav han Brød og Lege
Og viste sig i Circus selv.
Fra hundred Tusind' Runde steg
Nu Bisaldsraab mod Himlens Hvæl.

Man saa ved Imperators Side
En fremmed Ungling, vægting klædt.
Ham kunde Kejseren vel lide —
De store dog ej hved' det.

Ei det var Josef, Jødelaven,
Som nu for gode Raad sit Vøn —
Tiber ham skænted' Frihedsgaven
Og holdt ham næsten som en Søn.

Veronica han højt og æred',
Gad hende Guds og megen Pragt.
Skønt intet mere hun begæred'
End hjem igen at vord bragt.

Dog, derom var der ikke Tale,
Da hun sit Biled' ej forlod;
Og dette nu i Kejsersale
Med megen Glans og Hæder stod.

I rigen Guld og Kælskene
Tiber det nu indfatte lod,
Og huer en Aften tom han ene
Det at tilbede, hvor det stod.

Han Portia ej heller glemte;
Ej hendes Mand nu Døden led.
Den Straf, Tiber for ham bestemte,
Var Livet i Landflugtighed.

At, denne Straf var næsten værre!
Som Cain vandrede han om —
Til den, som havde pint Vorherre,
Ej nogen Fred, ej Hvile kom.

Hans Minde selv, til sidste Dage,
Bil ej saa Fred i Christi Stat —
Hvert Barn vil altid der gentage:
"Pint under Pontius Pilat!"

Volutian var misfornøjet,
Han havde ventet mere Guld —
Det klar ham odt i Komersjet
At Jøderne sit Hæder, Guld.

Han derom i Senatet hvilled'
Og ægged' Hæderne til Daad —
Skønt alle for Tiber de smilled',
Dog skjult mod ham de lagde Raad.

Veronica forfærdes.

Veronica en Aften
Ead i sin guldbne Sal —
Dog ille glad, fra Barmen
Sig mangt et Sul vel Hjal.
Hun længtedes tilbage
Til hint sit ringe Hjem,
Til sine Jesu Bønner
Hjertit i Jerusalem.

Hun følte sig saa fremmed
I denne rige Pragt,
Selv lære Billed' kendte
Hun knapt i nye Dragt.
Dets Guld og Kælskene
Gad hun saa toidt et Læ,
Hun elste mer det dustende,
Simple Gødertra.

Portia var sin Husbond
Tro fulgt i hans Gtsil,
Og Josef, den frigidne,
Hun højedent saa, med Al —
Han ofte var paa Rejser
Før Kejseren, sin Ven.
Saa sad den fremme Kvinde
Hast ene da igen.

Hun havde not af Terner
Og not af Slavesfolk,
Dog sandt hun blandt dem alle
Ej nogen Hjertets Tolk.
Men, hvad mest hende angsted' —
Det var den Rejser selv,
Naar han hver Aften traadte
Ind under Salens Hvæl.

Han kom for at tilbede
Hini Frelsens Tegn vel der,
Dog saa hun mer og mere
Nu, hvad han søgte her.
Et Billed' kun, blandt flere,
Han tilbad, ille Gud.
Han kunde ej sig rive
Fra Afgudssoanen ud.

Saa kom han og hin Aften
Og kasted' sig til Jord
Før Strinet, som i Guldspragt
Stod paa et Jaepsisbord.
Han mumlede nogle Bønner,
Han højed' Strin og Vord, —
Saa stod han op og talte
Til Kvinden d sje Ord.

"Veronica, nu fryd dig! —
Din Hæder vorder stor —
Skønt du som en Præstind
I Tempelhaler bor.
I Morgen i Senatet
Jeg lætter Forslag frem,
At Jesu Billed' nu skal
I Panteon saa hjem.

Der skal det selv en Guddom,
Blandt vore Guder staa —
Som Jupiter, Apollo,
Etal Jems Høldest saa:
Som den han skal tilbedes
Af Rom's Senat og Folk —
Og du, du skal der være
Den nye Guddoms Tolk."

Stræk greb den fremme Kvinde
Og Harmes ved de Ord, —
Dødbleg hun fra sit Sæde
Med dette Raab opfor:
"O Herre, ille ved du
Hvad selv du siger nu —
Din Frelser har du spottet,
Dit Forsæt er en Gru!"

Det Billed', jeg dig bragte,
Er tun et Mindebud
Om ham, som evig lever,
Som er den sande Gud,
Som ingen andre Guder
Bil taale i sit Hus,
Før hvom de alle synke
I usikkert Støb og Grys.

Bil du, dit Folk, ham dyrke,
Da maa de andre bort!
Over dit hele Rige
Maa Afgudsorimlen fort!
Tilbede saa ene Herren,
Som for os alle led —
Da først du ret ham talter —
Da vil du finde Fred!"

Tiber medynksom smiled:
"Kvinde, forstaa mit Bud!
Jeg vil jo første Hæder
Nu bringe til din Gud. —
Bortjage alle andre
Det selv ej Gæster kan,
Saa libet, som fra Himlen
Redtage Sijerens Brand.

Men Rom's Senat og Kejsere
Kun sætte Guder ind.
Din Gud har mig helbredet,
Han skal og være min!
I alle Gunders Tempel
Han skal saa Hædersføde, —
Jeg kan ej gøre mere;
Min Billie nu du ved."

Han gik. I Sorg og Kædsel
Led han Veronica.
Hvad gøte? — Ej hun vidste,
Hvor tage Hjælpen fra.
Hun stilled' Bud til Josef,
Men han var langt bortsendt
Af Kejseren i Grind'
Til Føllet i Tarent.

Fortviblet greb hun Statten
At flugte bort med den
Et uleest Braa, kun ille
Til Afgudsstemplet hen! —
Hun prøved' — at, hvor Udgang
Hun fandt med Bagt besat.
Tiber lod nøje vogte
Paa hende, hendes Stat.

Da vidste hun ej bedre
End sænke sig i Vøn
Til ham, hvis dybe Billed'
Var hendes Sorgers Vøn.
Det var jo med hans Billie
Hun drog med det herbid,
Saa maatte han vel vide
At skærme det i Tid.

Af Bønnen blev hun stille
Og fatted' Mod igen,
Den rene Troens Rilde
Flød stærk til Hjertet hen.
I guldbne Fangebolig
Som i sit Hjem hun sad
Og spandt og vented' rolig
Paa Morgendagens "Hvad" —

I Senatet.

Forsamlede var Romas Senatorer nu
I Statens gamle Helligdom, i Jupiters
Guldbklædte Tempel højt paa Capitolium.
De Romas Fædre sad der i alvorlig Kreds,
I hvinden Toga med den brede Burpurbræm,
Saa værdige, som havde de bevaret end
En Rest af Republikkens gamle Romeraand.
I Dag de havde ogsaa mandet hvært sig op,
Paakaldt hver stor Grindring fra hin Friheds Tid,
For nu at samle Mod til i en enkelt Sag
At stemme mod den strenge Imperators Bud.

Man saa Volutian gaa siddig om i Kreds
Og hvifte til den ene, til den anden, for
At flamme op det uvante, det nye Mod.
Og dog blev mangen Velling af en Gato bleg
Da Tubastrals og Folkemængdens fjerne Raab
Forkyndte dem, at Imperator nærmel' sig.
Hun kom, den holte Skillefe, i al sin Pragt.
Paa sin Gurustol tog han majestetisk Plads,
Slog nu til Vyd, og talte til Senatet saa:

"I høje Hædre! Vel I ved og se det her:
Af lange Sygdom er jeg fuldt helbredet nu —
Med et, som ved et Under, ved et Billed's Magt.
Det Billed' er af Jesus ifra Nazareth
I Jødeland, en meget vis og hellig Mand,
Som vandred' om og gjorde godt, og lærte godt
Helbreded' syge, valte selv en død til Liv.
(Stillet.)